

CHINA MIÉVILLE

CONSILIUL DE FIER

Traducere de Mihai Samoilă

TRITONIC
fiction.ro

Surorii mele, Jemima

Ridicați monumente portabile mobile pe
platformele trenurilor.

VELIMIR KHLEBNIKOV, Propuneri

Ani la rînd, femei și bărbați taie o linie peste pustie și trag istoria după ei. Sînt nemișcați, cu gurile deschise în strigăte de luptă. Scurmă în pietriș și șanțuri de stîncă, în păduri, în tufăriș, în umbra cărămizilor. Se tot apropie.

Iar în anii de mult trecuți cineva stă pe un ciot de granit, un pumn strîns al muntelui. Copacii acoperă piscul ca o spumă de pădure. El stă deasupra unei lumi verzi, în timp ce fauna cu pene și cu piele groasă pătează aerul de sub el și nu-l bagă în seamă.

Peste stîlpii de batolit se află calea pe care a construit-o și a mărginit-o cu corturi de prelată. Sînt oameni și foc, verișor inofensiv al conflagrațiilor ce fertilizează pădurile.

Omul singur stă în bătaia vîntului care îngheață acest vechi monument pentru totdeauna, în timp ce răsufarea îi coagulează țurturi în barbă. Consultă mercurul leneș din sticlă, un barometru cu un deget de sfoară marcată. Se localizează pe sine și pe oamenii lui de pe pîntecele lumii și în toamna muntelui.

Au urcat. Coloane de oameni au luat pieptiș gravitația, atîrnînd legați cu frînghii în crăpăturile și în colțurile zidurilor de siliciu. Servitori ai echipamentului lor, au cărat ciudățeniile de alamă, lemn și sticlă ca pe niște nababi fără minte peste lume.

Omul singur răsufă în momentul de mult trecut, ascultă tusea animalelor de munte, ritmul copacilor mișcați de vînt. Unde sînt prăpăstii el a aruncat linii ca să le disciplineze și să le cunoască, le-a marcat și le-a notat pe desenele lui, a aflat parametrii penepenei sau

ai pereților liberi, ai canioanelor tributare, ai pîrcielor, rîurilor și pampasului acoperit cu ferigi, le-a înfrumusețat. Unde pinii sau frasinii se apleacă în gol, el notează raza unei curbe, umilit de teren.

Frigul îi ia șase oameni și îi lasă albi și tari în morminte improvizate. Aripate mînjesc expediția cu sînge și urși și tenebre îi împrăștie și oameni frînți și strigînd negăsiți în întuneric și catiri cad și excavații cedează și se petrec înecuri și indigeni neîncredătoriucid, dar acestea sînt alte momente. În vremea aceea de mult trecută se află doar un om deasupra copacilor. La vest, munții îi blochează calea, dar în acest moment mai sînt kilometri întregi pînă acolo.

Doar vîntul îi vorbește, dar știe că numele lui este înjurat și respectat. Calea lui e o luptă. În dealurile construite ale orașului lui strădaniile sale dezbină familia. Unii spun că face lucrarea zeilor și el e mîndru de asta. Este o insultă pe chipul lumii iar planurile lui și drumul sînt o monstruozitate.

Omul privește noaptea colonizînd. (A trecut mult timp de la acel moment.) Privește cioturile de umbră și înainte să audă zgomotul cratițelor oamenilor lui pregătind cina sau mirosul de animale de stîncă prăjite pe care le va mânca alături de ei, e numai el și muntele și noaptea și cărțile lui cu descrieri a tot ce a văzut și măsurătorile acestor neinteresante înălțimi și voința lui.

Zîmbește nu viclean nu plictisit nu sigur pe sine, ci bucuros pentru că știe că planurile lui sînt sfinte.

PARTEA ÎNȚI
Ornamente

Aleargă un om. Își forțează drum prin ziduri de crengi și frunze, prin încăperile fără rost ale Codrului Adînc. Copacii se înghesuie în jurul lui.

Atît de adînc în pădure se aud zgomote aborigene. Coroanele copacilor se clatină. Omul este împovărat și încins de soarele nevăzut. Încearcă să urmărească o potecă.

Chiar înainte de lăsarea întunericului își găsi locul. Poteci vagi făcute de hotchi l-au condus la un bazin înconjurat de rădăcini și sol pietros. Copacii au cedat. Pămîntul a fost bătucit și pătat cu urme de foc și de sînge. Omul își desfăcu rucsacul și pătura, cîteva cărți și haine. Puse jos ceva bine învelit și greu printre rîme și miriapozi.

Codrul Adînc era rece. Omul făcu un foc și se așeză aproape, ferindu-se de întunericul care îl înconjura, dar privind înspre beznă de parcă ar fi așteptat să iasă ceva de acolo. Toate erau mai aproape. Se auzeau permanent zgomote, chemări guturale ale păsărilor de noapte sau răsufierea și mîriitul vreunui prădător nevăzut. Omul era atent. Avea la el, ca arme, un pistol și o pușcă, și cel puțin pe una dintre ele o ținea mereu în mînă.

Văzu, la lumina focului, orele trecînd. Somnul puse stăpînire pe el și îl duse în altă parte în valuri mici. De fiecare dată se trezea și trăgea aer în piept de parcă ar fi ieșit din apă. Era șocat. Chipul îi era cuprins de tristețe și mînie.

— Te găsec eu, spuse.

Nu remarcă momentul răsăritului, dar clipa aceea trecu și începu să vadă marginea luminișului. Se mișcă de parcă ar fi fost făcut din crenguțe, de parcă ar fi acumulat umezeala nopții. Mestecînd carnea uscată, ascultă foșnetul pădurii și se plimbă prin locul fără iarbă.

Cînd auzi, în sfîrșit, voci, se aruncă pe burtă și privi printre trunchiuri. Trei oameni se apropiau pe poteca acoperită cu frunze putrede și uscături. Bărbatul îi urmări din priviri, cu pușca pregătită. Cînd ajunseră la lumină puternică, îi văzu limpede și își lăsă pușca deoparte.

— Aici, strigă el.

Ei se aruncară prosteste la pămînt și îl căutară din ochi. El ridică mîna deasupra movilei de pămînt.

Erau doi bărbați și o femeie, îmbrăcați mai nepotrivit decît el pentru Codrul Adînc. Rămaseră în mijlocul arenei și îi zîmbiră.

— Cutter.

Îi strînseră mîna și îl bătură pe spate.

— V-am auzit de la distanță. Dacă ați fost urmăriți? Cine mai e de venit?

Nu știau.

— Am primit mesajul tău, spuse bărbatul mai mărunțel, vorbind repede și privind împrejur. Am mers și am văzut. Ne-am certat. Ceilalți au spus, știi tu, că ar trebui să stăm pe loc. Știi ce au spus.

— Mda, Drey. Au spus că sînt nebun.

— Nu *tu*.

Nu-l priveau. Femeia se ridică, iar vîntul îi umflă fusta. Respira iute, temătoare. Își mușcă unghiile.

— Mulțumesc. Pentru că ați venit.

Dădură din cap de parcă ar fi vrut să se scuture de grațitudinea lui Cutter: vorbele acelea nu i se potriveau, i se păreau ciudate și lui, și lor. Încercă să nu capete un ton sardonic.

— Înseamnă foarte mult pentru mine.

Așteptară în depresiunea din luminiș, zgîrîind desene în țărînă sau scrijelind în lemn. Erau prea multe de spus.

— Deci v-au spus să nu veniți?

Femeia, Elsie, îi spuse că nu, nu chiar așa, nu cu cuvintele astea, dar Caucus fusese împotriva chemării lui Cutter. Ridică privirile spre el și le coborî iute când vorbi. El dădu din cap și nu făcu nici o remarcă.

— Ești sigură? spuse el, fără să accepte semnele ei vagi din cap. La naiba, chiar ești sigură? Ați plecat de la Caucus? Sînteți pregătiți pentru asta? Pentru el? E cale lungă pînă unde trebuie să ajungem.

— Deja am intrat kilometri întregi în Codrul Adînc, spuse Pomeroy.

— Mai sînt sute. *Sute* de kilometri. O să fie groaznic de greu. Mult timp. Nu pot promite că ne mai întoarcem.

Nu pot promite că ne mai întoarcem.

Pomeroy spuse:

— Mai spune-mi o dată că mesajul tău era adevărat. Spune-mi că a plecat, unde a plecat și pentru ce. Spune-mi că e adevărat.

Bărbatul cel mare așteptă încordat și, la încuviințarea scurtă a lui Cutter, spuse:

— Bine atunci.

Atunci sosiră ceilalți. Mai întîi o altă femeie, Ihona; apoi, în timp ce îi urau bun venit, auziră pocnete de uscături frînte sub pași grei, iar în luminiș apăru un vodyanoi. Stătea aplecat ca toți cei din rasa lui broștească și ridică mîinile cu membrane între degete. Cînd sări de pe cornișă, trupul ca un sac cu grăsime făcu valuri din pricina impactului. Fejhechrillen era murdar și obosit, neadaptat la deplasarea prin pădure.

Erau încordați, nu știau cît să mai aștepte, nu știau dacă mai aveau să vină și alții. Cutter tot întreba cum de primiseră mesajul lui. Îi nefericea. Nu voiau să se

mai gîndească la decizia lor de a-l urma: știau că erau mulți cei care considerau gestul lor drept o trădare.

— O să ne fie recunoscător, spuse Cutter. E un hîtru și s-ar putea să n-o arate, dar asta o să însemne mult, atît pentru mine cît și pentru el.

După o clipă de tăcere, Elsie spuse:

— N-ai de unde să știi. Nu ne-a solicitat, Cutter. N-a făcut decît să primească un mesaj, după cum spui tu. S-ar putea să se înfurie că am venit.

Cutter nu o putea convinge că greșește. În loc de asta, spuse:

— Nu-mi închipui, însă, că o să plecați înapoi. Poate că ne aflam aici și pentru noi, nu numai pentru el.

Începu să le povestească despre ce aveau de înfruntat, accentuînd asupra primejdiilor. Parcă ar fi vrut să-i descurajeze, deși ei știau că nu asta era intenția lui. Drey se sfîdi cu el pe un ton nervos. Îl asigură pe Cutter că înțelegeau. Cutter îl văzu cum încearcă să se îmbărbăteze și tăcu. Drey afirmă repetat că se hotărîse deja.

— Mai bine am pleca, spuse Elsie după ce trecu miezul zilei. Nu putem aștepta la nesfîrșit. Oricine altcineva a mai plecat înapoi, se vede treaba că s-a rătăcit. Vor trebui să se întoarcă la Caucus, să facă ce trebuie de făcut în oraș.

Cineva scoase un strigăt slab și tot grupul se întoarse.

La marginea luminișului îi urmărea un hotchi călare pe gallusul lui. Cocoșul de luptă uriaș își umfla penele de pe piept și ridică un picior pintenat într-o poziție ciudată. Hotchi, un soi de bărbat scund și îndesat, țepos ca un arici, mîngîia creasta bidiviului lui.

— Vine miliția.

Accentul îi era puternic, ca un mîrîit.

— Vin doi milițieni, ajung aici într-un minut sau două.

Se aplecă în față în șaua ornată și întoarse pasărea. Aproape fără zgomot, din pricina harnașamentului lipsit de piese metalice care să zăngăne, cocoșul se repezi cu

ghearele înainte și cu atitudine războinică, dispărînd într-o clipă în pădure.

— Ce-a fost...? Ce...? La naiba...

Dar Cutter și tovarășii lui tăcură la sunetele ce se apropiau. Arătau cuprinși de panică, prea tîrziu să se mai ascundă.

Peste trunchiurile acoperite cu mușchi își făcură apariția doi oameni. Purtau măști și erau îmbrăcați cu uniforme de cenușii ale miliției. Fiecare avea cîte un scut de oglindă și cîte un revolver ca o solniță la șold. Se opriră la marginea luminișului și rămaseră nemișcați, cercetîndu-i pe cei ce îi așteptau.

Preț de o clipă ce păru foarte lungă, nimeni nu făcu nici o mișcare, parcă ținînd sfat în tăcere — *sîntem, sînt, ce, oare să, oare să...?* — pînă ce unul trase. Apoi se stîrniră pocnete, țipete și focuri de armă. Unii căzură. Cutter nu-și dădea seama care e poziția fiecăruia și era îngrozit că poate fusese atins de glonț și încă nu simțea. Cînd sincopa haină a armelor se opri, își descleștă fălcile.

Cineva striga *Doamne, o doamne*. Era un milițian, căzut cu un glonț în burtă lîngă prietenul lui mort și încercînd să ridice pistolul greu. Cutter auzi zbîrnîitul scurt, ca o bucată de pînză ruptă, al unei săgeți, iar milițianul căzu pe spate cu o săgeată înfîptă în el, tăcînd pe loc.

Din nou un moment de tăcere, apoi:

— Sfînte GurăMultă... Sînteți toți...? Drey? Pomeroy?

La început, Cutter crezu că nici unul dintre ai lui nu fusese lovit. Apoi îl văzu pe Drey alb la față și ținîndu-se de umăr, cu sîngele pătîndu-i mîinile încleștate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule.

Cutter îl ridică în capul oaselor pe Drey (*S-a terminat cu bine?* tot întreba omulețul). Glonțul îi sfîșiasse mușchiul. Cutter rupse cămașa lui Drey și legă rana cu fișii curate de pînză. Durerea îl făcea pe Drey să se zbată, iar Pomeroy și Fejh trebuiau să-l țină. Îi dădură

o bucată de lemn groasă de un deget din care să muște în timp ce îl bandajară.

— Probabil că v-au urmărit, tâmpiților.

Cutter făcea spume de furie în timp ce-și termina treaba.

— V-am spus să fiți atenți, la naiba...

— Am fost, strigă Pomeroy, împungându-l cu un deget pe Cutter.

— Nu-i urmăreau pe ei.

Hotchi reapăru, pe cocoșul lui.

— Patrulau. Ați stat aici mult timp, aproape o zi întreagă.

Descălecă și păși de-a lungul marginii arenei.

— Ați stat prea mult.

Își arătă dinții într-o expresie nelămurită. Abia dacă îi ajungea lui Cutter la piept, dar era îndesat și musculos, pășind ca un om de statură mai mare. Se opri lângă milițieni și adulmecă. Îl ridică în capul oaselor pe cel pe care îl ucisese cu săgeata și începu să o împingă în trup.

— Când au să vadă că nu se mai întorc, o să trimită alții, spuse el. Au să vină după voi. Poate că au pornit deja.

Își ghidă săgeata printre oasele pieptului celui mort. O prinse de tijă atunci când ieși prin spatele cadavrului și o trase afară cu un sunet ud. Hotchi o puse în tolbă așa însîngerată cum era, ridică pistolul din degetele înțepenite ale milițianului și trase în gaura lăsată de săgeată.

Păsări speriate de împușcătură se ridicară în zbor. Hotchi mirii din pricina reculului la care nu se aștepta și își scutură mîna. Gaura lăsată de săgeată devenise o cavitate.

Pomeroy spuse:

— La naiba... tu cine dracu' mai ești?

— Eu sînt hotchi. Războinic cu cocoș de luptă. Alectryomach. Vă ajut.

— Tribul tău... spuse Cutter. E de partea noastră? Unii hotchi sînt de partea lui Caucus, spuse el către ceilalți. De aceea locul ăsta e în regulă. Sau ar fi trebuit să fie. Clanul lui nu e amestecat cu miliția. Ne-a dat voie să trecem. Dar... nu pot risca o luptă cu cei din oraș, așa că a făcut să pară că noi am omorît milițienii, nu săgețile lor.

Pomeroy și hotchi aruncară cadavrele unul peste altul. Pomeroy îi dădu un pistol lui Elsie și pe celălalt lui Cutter. Erau arme moderne și scumpe, iar Cutter nu ținuse niciodată așa ceva în mîină. Era greu, cu cele șase butoiașe aranjate într-un cilindru gros, rotativ.

— Nu sînt rezistente, spuse Pomeroy, adunînd mu-niția. Dar sînt rapide.

— La naiba... mai bine am pleca.

Vocea lui Drey era marcată de durere.

— Zgomotul armelor s-a auzit la kilometri distanță...

— Nu sînt mulți prin preajmă, spuse hotchi. Poate că nu a auzit nimeni. Dar ar trebui să plecați, da. Ce faceți? De ce ați plecat din oraș? Îl căutați pe acela cu lutul?

Cutter îi privi pe ceilalți, iar ei îl priviră atenți, lăsîndu-l să vorbească.

El spuse:

— L-ai văzut?

Păși spre războinicul hotchi care își făcea de lucru.

— L-ai văzut?

— Nu l-am văzut, dar știu de el. Au trecut ceva zile, poate mai mult de o săptămînă. A trecut prin pădure pe un uriaș cenușiu. Fugea. Miliția îl urmărea.

Lumina amiezii cădea peste ei și animalele pădurii porniră din nou să facă zgomot. Cutter era înconjurat de kilometri întregi de pădure. Deschise gura de mai multe ori înainte să vorbească.

Cutter spuse:

— Miliția îl urmărea?

— Pe cai Refăcuți. Am auzit.

Pe cai Refăcuți cu copite de fier sau cu gheare de tigru sau cu cozi prehensile și acoperiți cu glande veninoase. Cu pistoane hidraulice care dădeau picioarelor lor o putere ridicolă sau cu boilere în spatele șeii, dându-le rezistență la efort. Carnivore și cu colți lungi. Cai-lupi sau cai-bouri, cai-mașini.

— N-am văzut, spuse hotchi, urcînd pe cocoș. Au plecat după omul cu lutul, la sud de Codrul Adînc. Mai bine ați pleca. Repede.

Își întoarse pasărea de luptă și arătă cu un deget maroniu din pricina fumului.

— Fiți atenți. Țsta e Codrul Adînc. Acum plecați.

Dădu pinteni gallusului și dispăru printre tufe și trunchiuri de copaci.

— Plecați, strigă el, deja nevăzut.

— La naiba, spuse Cutter. Haideti.

Își strînseseră tabăra. Pomeroy luă bocceaua lui Drey o dată cu a lui și cei șase ieșiră din arena de luptă a cocoșilor și intrară în pădure.

Se îndreptară spre sud-vest după busola lui Cutter, pe drumul pe care o luase și războinicul hotchi.

— Ne-a arătat calea, spuse Cutter.

Tovarășii lui așteptau ca el să-i dirijeze. Trecură printre rădăcini și desişuri, lăsînd urme peste tot. Curînd, oboseala lui Cutter deveni atît de profundă încît se transformă într-o senzație cu totul străină.

Cînd observară că se lăsase întunericul, se lăsară să cadă la pămînt între niște copaci. Vorbeau cu glas slab, afectat de zgomotul de fond al pădurii. Era prea tîrziu să vîneze: nu aveau decît carnea uscată și pîinea din bagaj, și făcură glume pe seama mîncării.

La lumina focului, Cutter observă că Fejh se usca. Nu știau unde să găsească apă proaspătă și Fejh turnă doar puțin din apa pe care o aveau cu ei, deși se vedea că era turbat. Gîfîia.

— O să-mi fie bine, Cutter, spuse el, iar bărbatul îl bătă prietenește pe obraz.